# Temps Ordinari - Vint-i-quatrè diumenge

Éx 32, 7-11. 13-14
1Tim 1, 12-17
Lc 15,1-32

1. En arribar al terme de la nostra vida, tota persona humana, també nosaltres, ens trobarem cara a cara amb Déu.
Com ens imaginem aquesta trobada? Quina imatge ens hem fet de Déu?
No oblidem que, aquesta imatge, condicionarà la nostra fe i tota la nostra vida. No viu igual aquell que pensa que Déu és un jutge implacable, que aquell que creu que és un pare que ens estima.
El primer, només es mourà per por. L'altre en canvi, s'esforçarà per ser fidel, com a resposta a l'estimació que Déu li té.
I aquesta imatge de Déu també condicionarà tota la nostra conducta envers els altres. Aquell que considera Déu un jutge, té tendència a ser una persona dura i exigent. Qui el considera un pare bo, té molta més comprensió amb les persones que l'envolten.
Qui té raó? Com és realment Déu?

2. Nosaltres, a Déu, no l'hem vist mai. Però n'hi ha un que sap perfectament com és: aquest és Jesús, el Fill de Déu. I Ell, a l'evangeli d'avui, ens dóna un tret essencial del nostre Déu: és aquell que busca ovelles perdudes i que s'alegra quan les troba.
És aquesta la imatge que tinc de Déu?
Fixem-nos quina diferència hi ha entre la concepció de Déu dels antics i la que ens presenta Jesús.
A la primera lectura, hem vist com Déu s'indignava amb el seu poble perquè li ha estat infidel. I és Moisès, amb el seu clam ple d'amor i de tendresa, qui aconsegueix el perdó. És una imatge imperfecta de Déu.
A l'evangeli, en canvi, no és així: és Déu mateix qui està preocupat per aquells que s'han allunyat, i és Ell mateix qui pren totes les iniciatives per recuperar-los.
No és el jutge que condemna, ni l'amo que espera que li demanin clemència. Sinó que és aquell que està preocupat perquè ha perdut una cosa que li interessava molt, i farà tots els impossibles per aconseguir retrobar-la.

3. Sempre sorprèn, quan llegim aquest evangeli, l'expressió, que en el cel hi haurà gran alegria per "un sol" pecador convertit. Nosaltres podríem pensar que l'èxit es donaria, si es convertissin "molts" Jesús, en canvi, només parla de la conversió "d'un sol" pecador.
Això ens fa veure que cada un de nosaltres val immensament als seus ulls: som el seu "tresor".
Val la pena que ens deixem impactar per aquestes imatges tan expressives de l'evangeli, perquè l'ovella perduda puc ser jo, pots ser tu, podem ser qualsevol de nosaltres.
Això ens hauria de fer reflexionar. Quan prenem consciència d'haver caigut, hauríem d'estar convençuts que, si ens convertim, hi haurà gran alegria al cel, aquesta immensa alegria que ens parla l'evangeli.
Hi pensem en això?

4. Sens dubte que tots som pecadors. Però, com deia un sant baró: "Sóc una calamitat; però una calamitat molt estimada de Déu". Tots nosaltres som ovelles perdudes, monedes que Déu cerca escombrant fins el darrer racó de la casa.
I ho fa perquè ens estima, perquè ens vol al seu costat. Perquè sap que és l'únic lloc on nosaltres hi trobarem la pau, l'esperança i l'estimació que tant necessitem.
Per això, quan ens convertim, no sols hi ha alegria al cel: també n'hi ha, i molt gran, al nostre cor. Només podem ser feliços prop del Senyor. Una alegria que regenera i transforma la nostra vida. Ho hem vist en sant Pau, que, de gran pecador es va transformar en el més gran apòstol de Jesucrist.
Tant de bo que la nostra resposta siguin aquells sentiments de penediment que expressava el Salm que hem escoltat: "Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant". "Vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes". "Déu meu, creeu en mi un cor ben pur".

Aquest Salm 50 del salteri, l'hauríem de llegir sovint. Ens faria bé. Reflexionem-hi.

*Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del* ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 5. Diumenges i festius. Cicle C."*** *Editorial Claret, 2006*

ETIQUETES
CEL IMATGE DÉU SALVACIÓ CONVERSIÓ PERDÓ PECAT MORT